

haar naam was 'cato'

Haar volledige naam was Catharina Koetsier-Olijslag. Vroeger stond op de plek vlakbij het beeld een klein boerderijtje. Hier woonde Cato en haar man Jan Hendrik. Zij hadden geen kinderen. Toen zij wat ouder werden verhuisden zij naar dorp Holten.

Na hun overlijden werd de nalatenschap van Cato en Jan Hendrik ondergebracht in een Stichting 'De Catharina Koetsier Stichting'.

Vanuit deze stichting kregen meerdere projecten in de buurtschap Espelo een bijdrage.

Onder andere:

- Kinderboerderij 'Dondertman' (Cato's knuffelhuis),
- voormalige basisschool 'de Bosschool',
- 'Het Trefpunt' en
- de 'Zondagsschool Helhuizen-Espelo'.

Voor mensen die haar gekend hebben lijkt zij sprekend. Veel fietsers en wandelaars stoppen hier om Catootje te bekijken. Dit beeldje staat vlakbij het wandel-/fietspad aan de Koeweideweg te Holten.

Tekst: Bertha Waanders

wandelen in coronatijd

Al jaren wandelen twee groepen dames van onze VvN-afdeling maandelijks onder leiding van een IVN-gids ergens in Overijssel, met het doel bewuster te genieten van al het moois in de eigen omgeving. Doorgaans gaan we met auto's naar de bestemming en wandelen er ongeveer twee uur en vijf km. Dit jaar viel dat vanaf maart plots weg. In augustus zochten we naar mogelijkheden om desondanks dat wandelen weer op te pakken. Nu wandelen we dichterbij, op de fiets bereikbaar en doen ons best de afstand van elkaar te nemen die vereist is. En nu we twee keer met een groep van 15 tot 20 personen op stap gingen, mogen we vaststellen: dat gaat!!

de horte en mataram

Op 1 oktober j.l. was dit de bestemming van onze groep, die 24 leden telt. We waren met 19 dames. De Horte is het landgoed waar Landschap Overijssel kantoor houdt. Het omvat veel meer dan een mooi huis: werkschuren, bijgebouwen, weides en lanen, bos, jachtterrein, een fraai park nabij het huis, fruitbomen en bijzondere bomen etc. Bij De Horte zien we bijvoorbeeld een prachtige oude moerascypres in de ommurde fruittuin, waar de peren en appels rijp onder de bomen liggen. Landschap Overijssel kocht dit gebied van de nazaten van oud-Indiëganger Van Rhijn, die ong. 1800 dit gebied aankocht, samen met landgoed Mataram, dat er tegenaan ligt. We wandelen door de fraaie lanen, waarvan we weten dat er om laan te mogen heten, aan beide zijde een (of een dubbele) rij bomen op 5 m afstand van elkaar moeten staan. Soms beuken, soms eiken. De lanen zijn indrukwekkend. Je waant je in oude tijden.

We zien de herfst hier. Blad aan de bomen krijgt al een zweem van geel. Veel takken en blad liggen verspreid op de bodem. Zij voeden zo de bodem. Er staan veel paddenstoelen, waaronder de bekoorlijke vliegenzwam, die giftig is. Agnes: "Als je vraagt of je alle paddenstoelen kunt eten: ja, dat kan. Maar soms maar één keer!" Voor het zwavelkopje geeft ze een ezelsbruggetje: "Zwavel, als op de kop van een lucifer en die heeft net als deze zwam een heel dun wit steeltje. Dus denk maar aan een lucifer als je dit gelige paddenstoeltje ziet." Er lopen hier reeën en vossen tussen het struweel, er zijn uilen, vlaamse gaaien, een raaf (die horen we wel, maar zien we niet) en heel veel meer dieren. Op de weide zien we een zilverreiger staan, vlakbij de Emmertochtsloot, die hier schitterend slingert en vol leven is. De paden zijn zeer gevarieerd. Zo lopen we door een slingerpad tussen jonge boompjes, over donkere wegen onder beukenbomen, langs de weide, steken een sloot over en zien bij Mataram graspaden met varens.

Als we tegen half twaalf weer bij onze stalen rossen aankomen heeft menig een bloes van de frisse buitenlucht. En allen hebben extra genoten van deze morgen, die een traktaatje is in deze tijd van binnenblijven, over corona tobben en al-

Tekst: Pien Oudenhuijzen

Foto: Janneke Dijkma

aanpassen

De afdeling Ebbenbroek, met 39 leden, is in september in aangepaste vorm aan het nieuwe seizoen begonnen. Als kleine vereniging hebben wij nu een voordeel. Onze vaste locatie is gesloten, maar we houden de afdelingsavonden nu op een andere locatie waar het ingericht wordt met inachtneming van de corona voorschriften. Een week van te voren worden alle leden uitgenodigd en wij vragen om door te geven of men wel of niet aanwezig kan/wil zijn. Wordt er niet gereageerd op de uitnodiging, dan nemen wij telefonisch contact op. Wij weten dus van te voren exact hoeveel en welke dames aanwezig zullen zijn.

wandelen

Ook wordt er elke twee weken een wandeling van ca. 7 km georganiseerd. Meestal gaan er 4-6 leden mee. Zo is er o.a. al gewandeld in Beerze, op de Itterbecker Heide, in Langeveen en in Oud-Avereest.

sprekers

Op 1 september is Willy Wienholts als spreker geweest. Zij heeft verteld over haar leven met dystrofie en dat eigenlijk iedereen het zomaar kan krijgen. Zie voor meer informatie ook www.deboekenvanwilly.nl.

Op 6 oktober is er iemand van Remedica geweest om te vertellen over de Nieuwe Donorwet en de keuzes die je daar bij kunt maken. Meer informatie is te vinden op www.transplantatiestichting.nl. De registratie doe je op www.donorregister.nl

Beide avonden zijn goed bezocht. Meer dan de helft van de leden was telkens aanwezig. Veel dames vinden het fijn dat er eindelijk weer iets georganiseerd wordt. Wij hopen dan ook op deze wijze het contact met onze leden te houden.

Tekst: Brigitte van Laar

HET NIEUWE
DONORREGISTER

WAT BETEKENT
DAT VOOR MIJ?

In deze folder leest u er alles over.

van leenkuilen, niagara falls naar de holtenberg

Geboren op een boerderij in landgoed Weldam was het als kind voor mij een hele beleving om met onze ouders, achterop de fiets op Hemelvaartsdag naar de Leenkuilen in Markelo, 'n Piew, te gaan. Ook later gingen we daar met plezier naar toe.

Toen we in 1999 naar Canada emigreerden maakten we kennis met een ander natuur verschijnsel waar ook veel mensen hier, van hebben gehoord of gezien, de Niagara Falls. Als er mensen uit Nederland over kwamen stond dat altijd op het programma om te zien.

Officieel op 1 Jan 2020 hebben we Canada achter ons gelaten en weer een plek gevonden in Holten. Van een goede vriendin kreeg ik informatie over de Vrouwen van Nu. Ik begin oud te worden want in mijn hoofd noem ik het nog steeds Plattelandsvrouwen, en dat is precies de omschrijving zoals ik me voel en waar ik best trots op ben.

Voor mij is deze organisatie altijd heel belangrijk geweest, het heeft me de mogelijkheid geboden in een prettige omgeving veel kennis te vergaren en sociale contacten te maken. Dat was zo in Diepenheim, waar ik meer dan 25 jaar lid was, maar in Canada was het zo mogelijk nog plezieriger want daar speelde ook een grote rol dat we ons een nieuwe taal eigen moesten maken.

De eerste vergadering van Vrouwen van Nu hier in Holten was meteen een aanleiding om weer contact op te nemen met bekenden van vroeger. Het programma dat dit jaar in planning zat bood veel aantrekkelijke activiteiten. De wandelclub die op maandag middag op stap gaat was een van de dingen waar ik me voor heb opgegeven.

En toen kwam Corona. Waarschijnlijk gaan we, als dit achter ons ligt, praten over voor en na Corona. Want hoewel ik dit gebeuren niet helemaal kan overzien, het hakt er flink in. De meeste bijeenkomsten van de Vrouwen van Nu konden niet meer doorgaan. Afgezien van een korte onderbreking konden de wandelingen gelukkig wel doorgaan met in achtneming van de regels.

Ondertussen heb ik kunnen genieten van de prachtige omgeving van Holten en weer kunnen herontdekken wat een prachtig wandelgebied het hier is. Mijn plezier wordt nog groter omdat de dames die hier geboren en getogen zijn goed de weg weten elke tocht compleet maken met anekdotes van allerlei aard! We kregen van de afd. een bon voor een kop koffie of een ijsje, dat was een goede aanleiding om daar samen na onze wandeling op een terrasje van te genieten. Bestuur Vrouwen van Nu en leden, ik steek jullie een hart onder de riem om door te blijven gaan en hoop met dit verhaaltje een klein steentje bij te dragen.

De wandelingen op maandagmiddag hebben een hele waardevolle bijdrage geleverd om me thuis te voelen in Holten. Ik wens jullie allemaal gezondheid en waardeer het bijzonder dat ondank alles het wandelen op maandagmiddag wel door kan gaan.

Tekst: Dinie Kremers

